

Fulls de la Revista

Sumari

Sis poemes

ARMANDO FREITAS

*Dos poemaris
per a una lectura*

LLUÍS LUCERO

*Dues lectures
per a un recull de contes*

JORDI CORNELLÀ
MOISÈS DE PABLO

La mirada d'Esponellà

GUILLEM MOLLA

Sismografia de móns interiors

JOSEP AGUSTÍ

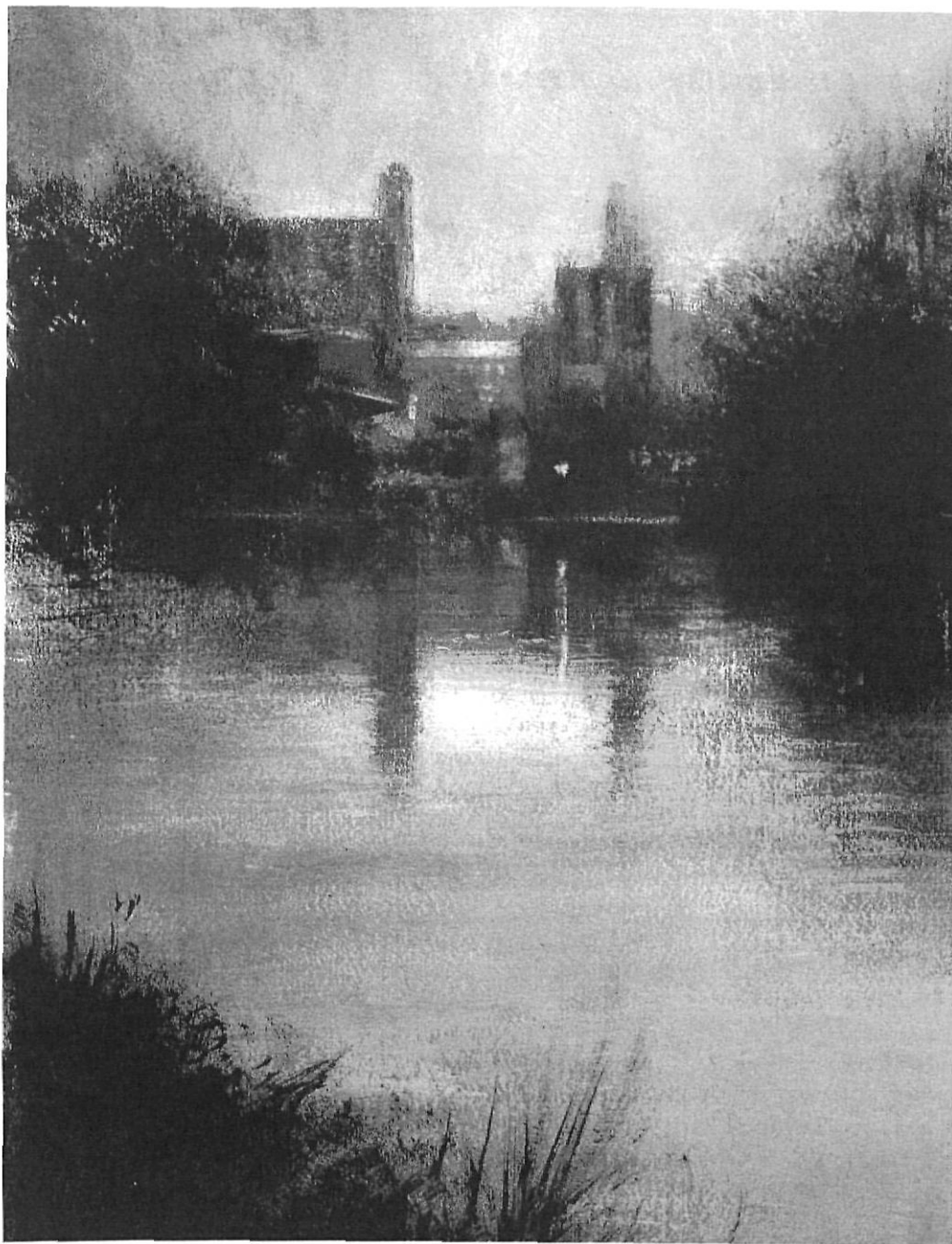
Marques de biblioteca

JOAQUIM NADAL

Eva Llorens (Girona 1970)

és la il·lustradora d'aquests Fulls. Es va llicenciar en belles arts per la Universitat de Barcelona, on es va especialitzar en pintura i posteriorment va seguir un curs de postgrau. L'any 1993 va obtenir un beca del Ministerio de Educación y Ciencia. L'Ajuntament de Girona li va encarregar el Cartell de Fires de 1998. Ha participat des de 1991 en moltes exposicions col·lectives a Girona, Barcelona, Madrid, i d'altres ciutats de Catalunya i de l'Estat espanyol. La primera exposició individual la va fer a la Sala Brock de Barcelona l'any 1994, el mateix any va exposar també a Olot i des d'aquell moment no ha deixat de presentar la seva obra individualment a Girona, Madrid, Granollers, Reus o Vic.

Sis poemes

Armando Freitas Filho

Traducció del portuguès de Josep Domènech Ponsatí

Del llibre *Doble cec* [*Duplo cego* (1994-1997)]:

Despatx

Igual al pes de les pedres
els llibres llegits, rellegits i passats
em carreguen, no sé si més
o menys que aquells que no.
Que tots aquells intactes
o tan sols fullejats que vincen la fusta
de la prestatgeria, que caven un lloc
tancats, cecs de mi, que arriben al fons
fins i tot estant parats —a l'espera
i que només peixets de plata travessen.

Per a João, amb amor i sordidesa

Ningú aquí està interessat a ser simpàtic. J. D. Salinger

Exercici d'estil, si existeix
no visa, com el de tir
un únic blanc, fix i físic
sinó molts
més d'imaginació que d'imatge.
No fa servir bala burocràtica, numerada
de calibre exacte, didàctic.
I sí un grapat de plom
de pedres
que toca una mica a tot arreu
signant amb gargots
sense segell
o cal·ligrafia prefabricada
perforant el paper de diari
amb forats de franc tirador.

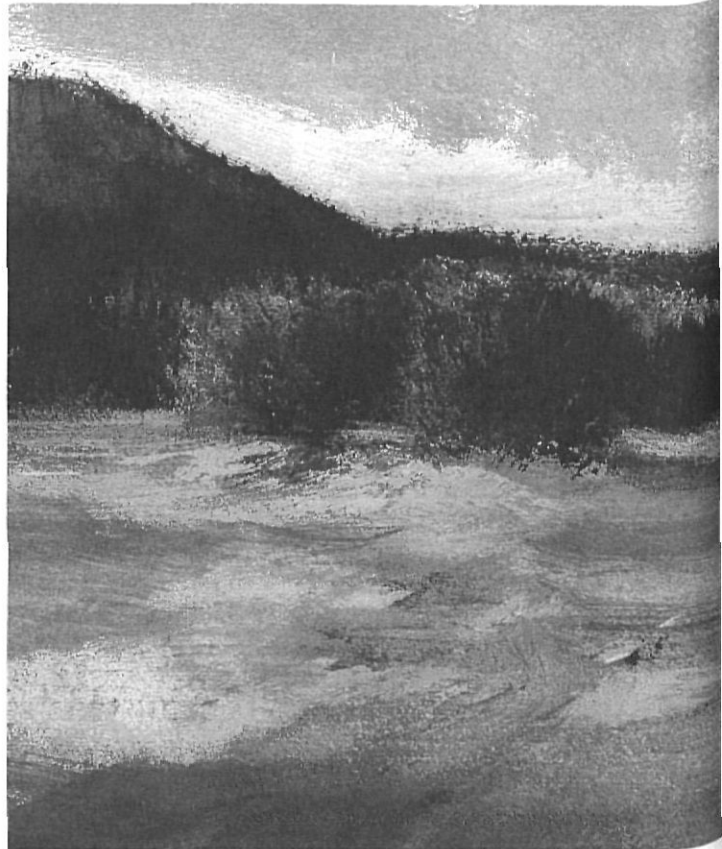
Adéu

Deessa dolorosa, fil de mel
que s'espesseeix —dura— però
en acabat s'afina, dolça
en el punt exacte, on el desig
on la flama
sense llàstima ni déu
on la figura, gravada
amb foc, balla, on devora
qui adora, on es devora.

Del llibre *Presa de Terra* [*Fio terra* (1996-2000)]:

Tosc

La taula no és de fusta
ni de marbre
Sembla que és de mar.
De la primera, en té els grops.
De l'altra, les vetes.
de l'última, els taulons
del naufragi.
El que s'hi escriu
no és a la ratlla de l'horitzó
i sí a la línia i al límit
del full de paper pautat.
I senyala sota el pla de la taula
on el temps passa
Però de seguida s'esborra a poc a poc.

Procediments

Per a en Sérgio

Escriure, apuntant el llapis
directe a l'objecte imaginat.
Al començament, esmussat, cap
d'obús —a punt per a
la necessària explosió
la guixada, el traç gruixut
del primer esborrany
o del que requereix l'assumpte.
Després, anar polint, a poc a poc
allò que necessita retoc, el risc
fi que es corre al fer punta
a les ganes de dir
fins al punt més pròxim
del perill de partir i parar.

Caçar en va

De vegades s'escriu a cavall.
Arremetent, amb tota la càrrega.
Saltant obstacles o no.
Atropellant-ho tot, passant-hi
per sobre sense tibar els frens
—a galop— en l'ensurt, disparat
sobre les pedres, fora del marge
fet només de potes, sense cap
ni temps de llegir en el pensament
el que passa o el que es ferma
sense tenir la calma i el càlcul
de qui cull i destria fesolets.

